

מסורת הש"ס

(א) רש"י מ"ו (ב) יבמות
גד: (ג) קדושין כ: ו
והמ"ט ספד סט שבת
פ"ט קפסן נגה דשני
והמ"ט נגה נגה לו
קדושין והערך הארץ
עיר טוף דכ"ו כ"ט
שמאלה את חביו דבר
מטוק וכו' מ"ט ח"ל הכי
אלפס כ"ב מ"ה דף ק"ח
קפסן לומר הפסחה את
כ"ו חטו להקפ"ח (ד) יבמות
נה: שנוטת ח"ה (ה) ושל
ג"ד: (ו) ויקרא י"א
(ז) ושל מוחק וכו'
(ח) ויקרא כ"ג (ט) ויקרא
י"א ח"ה ס"ה: דשרות,
(י) ויקרא י"א (כ) ושל כ"ג
(כ) כ"ה: לטפס,
(ג) כ"ה: דענדת.

הגהות הב"ח

(א) ר"י ד"ה מתקין וכו'
של מנכר דאין אורחא
לא דלון: (ב) ד"ה מי
איכא מדי:

רבינו הנגאל

וי"ט א': והבא על
הבהמה בין כדרכה כ"ו
שלא כדרכה והואשה
המביאה בהמה עליה
בין כדרכה בין שלא
כדרכה חייבין אמר רבא
המעה בזכור חייב מאי
שעמא משכב אשה
כתב: המעה בהמה נמי
חייב אחאי בהקשא.
כדאמרין הערה רביא
גבי אחות אביו ואחות
אמו ולא צריכא דנה
איתקו להמעה דבהמה
תניה להמעה דבהמה
ואסוף דהאי קרא ערו
אחות אבן ואחות אבן
לא תלה כי את שארי
העה ענש ישרא כוליה
קרא לדרשא הוא דאחא
ופרשי ביבמות פי הא
על יבמות בתחלתו: פי
רב אחריבי המעה בעצמו
מהו ואמר רב אישי
מעה בעצמו כקישוי
לא משכח לה לומר
כקישוי גיר לא משכח
לה כי משכח לה
במשמש מה פי גיר
בלא קישוי נקרא מה
ומאן דאמר משמש מה
בעריות חייב חייב כו
והא פרשי בשבועות פוק
ידעות הויאבא בחיורו
בגמרא זו היא בעות
עשה שבקישוי רחוק
איוו היא מנח עשה
שענה שחיבין עליו
היה כמשש עם הטהרה
ואמרה לו נטמיה פירש
מיד חייב שיעמך הניה
לו כבאחאי: היכי עבד
אמר רב הונא מסימה
דרבא ונעץ שפירי בקרקע
עד שימות: פי שימות

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

נה.

עין משפט
נר מצוה

נח א מ"י מ"ה מהלכת
אסורי ביאה לניד:
נח ב מ"י ט"ה הלוי:
ס ג מ"י ט"ה הלוי וטור
א"ש פ"י כ:
סא ד מ"י פ"ה מהלכת
מלכס הלכה ו:

תורה אור השלם

1. ואת זכר לא תשכב
משכב אשה תועבה
והוא: וקרא י"ח סב
2. וערות אחות אבך
ואחות אבך לא תגלה
כי את שארו הערה עונם
יקרא: וקרא כ"ט

מוסף רש"י

משמש מה. בלכר מה
בלא קישוי דלון רבאי
להרע יבמות מה:

רבינו הנגאל

הגיר. אמר רבא זאת
אמרה משמש מה בעריות
סטור ואביו אמר לעולם
משמש מה בעריות חייב
והא הוויי טעמא דסטור
משום דאגוס הוא. אליבא
דאבי דאמר חייב מנה
בעצמו חייב שמים. אחת
משום שוכב ואחת משום
נשכב. בעי מניה רוב
ששת זכר באב על
הבהמה תיהרג הבהמה אי
לא. טעמא מאי נהרגת
משום דאירע תקלה על
ידה ליהרג בני אדם.
וקלון כרי שלא הוא
בהמה זו עוברת בשוק
ואו זו היא שנסקל
פלוגי על ידה והבא
תקלה איכא שארי (שהרג)
(הרג) הויבנה בלא קלון
ליכא (קלון) דעבדו ליכא
קלון או דילמא תקלה
אע"פ דליכא קלון נהרגת.
אמר ליה תניתיה ובה
אילנות כגון אפרה שאין
אובלין ולא שותין ולא
מריחין שבאת תקלה על
ידן ונתחייבו עובדיהן
אמרה תורה השחת שרוף
וכלה. הפסעה חביו
מרוץ חיים לזריכי מיתה
לא כיש ומוסקא הכי
דאמלו תקלה בלא קלון
נהרגין ואקשינן או הכי
דחיישי לתקלה בלא
קלון וקטלינן. עבדו
שהשחתו לבהמה
חיאסר הבהמה ותיהרג
ודחינן והלא עבדו כי
האי נוגא לישראל ולא
קטלינן לבהמה בהמה
דעבדו קטלינן ליה מי
איכא מדי דלישראל לא
מקטילי ובעבדו מקטיל
אמרינן בהמה של ישראל
תיהרג והעבדת כמו
שנהרגת הבהמה ורחוק
קלון הרובע מרובה מן
העובד. רבא אמר אמרה

אדרבה אשה דאורחה כו'. הא פשיטא נכולה הש"ס דבאשה
מתחייב אשוי משכבות דמשכבי אשה חביב אלא רב
פפא ה"ק אס יש לתלן בין אשה לבהמה איפכא הוה ליה למימר:
זה קלונו מרובה. פ"ה דס"ל לאכ"י דנעין תקלה וקלון וליה ליה
דרכ ששת דמחייב בהמה הנרעעת

לעובד כוכבים א"י אית ליה אלא
דס"ל מתוך שקלונו מרובה איכא קלון
לעובד כוכבים ומאילנות לא גמיר ופי'
דוחק דמשמע דלשנויי מילתא דרב
ששת נא דמחייב אע"ג דליכא קלון
לעובד כוכבים ועוד קשה היאך פשיט
רב ששת מאילנות שטעוין שריפה
משום תקלה לחוד הכי נמי לבהמה
שרעו עובד כוכבי' הא ולפי פשיטא
דאיכא למימר משמחה לבהמה מוכיח
דאיכא תקלה לחודה ושריף כדמסקי
משום דחם רחמנא אבעלי חיים וכו' וה'
נרעעת דליכא למילף מאילנות וי"ל
דהכי פשיט כי היכי דגבי אילנות
השוה הכתוב של עובד כוכבים לשל
ישראל אע"ג דבישראל איכא תקלה
וקלון ובעל עובד כוכבים ליכא אלא
תקלה לחוד ה"י גבי בהמה יש להשוות
נרעע דעובד כוכבים לנרעע דישראל
אע"ג דבישראל איכא תקלה וקלון
ועובד כוכבים ליכא אלא פשיטא
לחודה ופריך עובד כוכבים המשמחה
לבהמתו מתקרא ויקטלה משום תקלה
לחודה ומשי ומי איכא מדי כו' הא
לא אסרינן נרעעט לעובד כוכבים
אלא כדי להשוותה לנרעעט לישראל
ופריך ישראל גופיה תימסר מדי דהוה
ארכיעה וימין דנאסור ועבד דישראל
משום תקלה וקלון כמו נרעיעה נאסור
נמי נעבד לעובד כוכבים אפילו משום
תקלה לחודה ומשי זה קלונו מרובה
אין לגמ' נעבד דישראל מנרעע לישראל
דנרעע לישראל קלונו מרובה ונעבד
דישראל תקלה איכא וקלון מרובה ליכא:

ומידין
הבהמה מהו תקלה וקלון בעינן והבא תקלה איכא קלון ליכא או דילמא תקלה
אע"פ שאין קלון אמר רב ששת תניתיה מה אילנות שאין אובלין ואין שותין ואין
מריחין אמרה תורה השחת שרוף וכלה הואיל ובא לאדם תקלה על דין הבחנה
את חביו מרדכי חיים לזריכי מיתה על אחת כמה וכמה אלא מעתה עובד
כוכבים המשתחוו לבהמתו תימסר ומקטלא מי איכא מדי דלישראל לא אסר
ולעובד כוכבים אסר ישראל גופיה ליתסר מדי דהוה ארכיעה אביו זה
קלונו מרובה וזה קלונו מועט והרי אילנות רחין קלונן מרובה ואמרה תורה
השחת שרוף וכלה בעלי חיים קאמרינן דחם רחמנא עלייהו רבא אמר אמרה
תורה בהמה נהנית מעבירה תיהרג והרי אילנות דאין נהנין מעבירה ואמרה
תורה השחת שרוף וכלה בעלי חיים קאמרינן דחם רחמנא עלייהו וכו' ד"א
שלא תהא בהמה עוברת בשוק ויאמרו זו היא שנסקל פלוני על ידה מאי לאו
מדיסאף

עובד כוכבים תקלה איכא דאני נח חהירו על העריות לקמן פסקין (דף נ"ו). קלון ליכא. דכך נכך ואין מתביישין ועוד דאקלון דיהוה לא
חם רחמנא דכתיב בהו (דברים יג) משפון בלש אמרה מורה וכו' אלמא תקלה אע"פ שאין קלון דהא אשירה לעובד
כוכבים אינה קלון אלא תקלה שאף הם הווהוה על עבודת כוכבים: אלא מעשה. דמשום תקלה לחודה נסקלת: עובד כוכבים המשמחה לבהמה.
דאיכא תקלה שהוא נהרג על ידה מתקרא בהמה לישראל בהגה ויקטלה לבהמה: (א) איכא מדי דלישראל לא מדיסאף. דהמתו בהמשחוחו
דקיימא לן (מורה דף טו). בעלי חיים אין נאסרין מפני עבודת כוכבים דמדליתרין קרא למיסר נעבד לקרנן גבוה מכלל דלהדיוט שרי:
לישראל נמי תפסר מדי דהוה ארכיעה. דאסרינן לה ומקטלא ודי אלתרין למיסר נעבד לנבוה על פי עד אחד או ע"פ הבעלים
דגברא לא מקטיל ואינה נמי לא מקטלה דהא רובע ונרעע אסר להו קרא לנבוה וקשא לן למה לי קרא ממשקה ישראל חביב (יחזקאל מה) מן המותר לישראל
ואוקוס נרעע על פי אחד או על פי הבעלים דגברא לא מקטיל ואינה נמי לא מקטלה פסק שרי דמורה (סס): אמר אב"י זה קלונו מרובה.
שיס כאן קלון שעבר על מצות קונו וקלון שגיהה עלמו נדבר נהנוה: וזה קלונו. דעובד כוכבים מועט. וכפירא ליה לאכ"י תקלה וקלון בעינן
דליה ליה דרב ששת א"י נמי סבירא ליה כותיה דמתוך שקלונו מרובה איכא קלון ואפילו מעובד כוכבים ומייה מאילנות לא גמר לה:
בעלי חיים קא אמרינן. דלא מתמרי בהמתא וטורחא: דהא חם רחמנא. שהרג להס כ"ד של עשרים ושלשה והעדלח עמי: רבא
אמר. להכי לא ילפינן נעבד מנרעע משום דלא נהנית הבהמה מעבירה וגבי עובד כוכבים הגא על הבהמה כרב ששת סבירא ליה דהא
איכהניא מעבירה: תא שמע. דתקלה בלא קלון מקטיל מדקתני גמתי' מרי בני והוא רישא משנה יתירא דקתני פוסא דבר אחר וכו' ומתוך
פוסא משמע דתרווייהו איכא דקתני ויאמרו זו היא היינו קלון ושנסקל היינו תקלת עבירה ומדחנא לרישא שעת מינה תקלה גרידחא דוקא נקט
בלא קלון כגון עובד כוכבים דהא ליכא למימר תנא רישא תקלה ופיפא קלון למימרא דתרווייהו בעינן דהא מדפיפא שעת מינה:

ה"ג